

Анализ на разказа "Шибил" от Йордан Йовков

Публикувано от Simonsita на 02.02.2010, 21.07

Анализ на разказа "Шибил" от Йордан Йовков

Целият живот на Йовков е белязан със знака на зрелостта на човека в отношението му към света. Емблена на неговото присъствие в българската литература е чистият хуманизъм. Филклорната песен, легендата и въобще паметта на народа задават опорните точки в изключителните пространства, които обитават Йовковите герои. Те са представени често като физически красиви, а обаянието на душевния си свят изявяват в някой преломен за тях момент, ала основно действащ е нравствено-естетическият критерий. Неслучайно сборникът Старопланински легенди започва с разказа "Шибил". Водещи в него са темите за духовната свобода и за преодоляването на страха от смъртта.

В литературния шедевър "Шибил", Йовков поставя вечните проблеми за любовта и смъртта.

Й.Йовков ни среща с изключителни герои, способни на силни чувства в моменти на върховни изпитания. И Шибил, и Рада, и Мурад бей са такива. Още в началото на разказа е подчертана изключителността на Шибил. Откроява се сред групата жени и Рада-нагласена, облечена в коприна и нагиздена с пендари, тя остава сама на пътя срещу страшните хайдути. Срещата на един силен мъж и една красива жена се оказва фатална. Самата епоха-страшна и романтична, е декор за техните изпепеляващи страсти. Началото на разказа провокира читателя-защо страшния, неуловим хайдутин сам отива да се предаде? Той сменя красивия ореол от легендарност и слава, белязали човешкия му земен път със знака на изключителното. Митът за героя започва да се руши. В мислите си героят се връща към съдбовната среща, която преобръща живота му. Изправили се срещу беззащитните жени, разбоиниците въплъщават Йовковата представа за злото и безчовечността. Те се подчиняват единствено на своя главатар-силен и мъжествен, но жесток и безмилостен. Но и този човек, погизил много закони, отнемал най-ценното-живота, е безсилен пред магията на любовта. Тя го врахлита неочаквано. Страшният Шибил е покорен от Рада-чудна бърканица от жена, дете и дявол. Той и се покорява без никаква съпротива-не игла, нож би могла да държи между зъбите си и от този нож той с удоволствие би умрял. Любовта е велик асила, необяснима и непредвидима, без правила. Влюбеният мъж не може да бъде хайдушки водач Шибил преживява странно преображение. Мъчително, но сладостно умира и страшният хайдутин, за да се ради човекът със страшна, белязана от възмездие съдба. Разцъфтяващото любовно чувство Йовков свързва с пробуждането на пролетта. Сваляйки от себе си хайдушките дрехи и страшното оръжие, Шибил се

отказва от един начин на живот, в който е бил цар на планината и другар на орлите. В съдбоносния момент, когато героят тръгва към една усмивка, която го мами, Йовков представя физическата хубост на Шибил. Провокиран от нея, Мурад бей възкликва: Какъв юнак! Какъв хубавец!. Рада и Шибил се срещат в един духовно извисен свят на красота и любов, контрастен на реалния. Срещат се като равни и умират като равни и е трудно да се определи кой е по-достоеен за възхищение. Шибил не чува майчиния писък, но протяга ръце, за да прегърне Рада, без да се страхува и да бяга от смъртта.

Чрез гибелта си героят изкупва всичките си земни грехове и защитава правото си на свободен избор и човешкото си достойнство.

Между двамата мъртви лежи червеният карамфил като символ на онази любов, пред която е безсилна и смъртта.

Анализ на разказа Шибил

Powered by

Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024